

ליל שבת קודש פרשת עקב ה'תשס"ו

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ב המדבר מקדושת האכילה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), דע, שעל ידי אכילתם של ישראל, נעשה יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה אפין באפין, נבחינת (רות ב): "ויאמר בעז לרות לעת האכל גשי הלם", 'לעת האוכל' דייקא, היינו על ידי האכילה, 'גשי הלם', דא יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הגה אכילתם של ישראל הוא גבוה מאד, כי כשאחד מישראל אוכל לשם שמים, כדי שיהיה לו כח לעבוד את ה', וגם מכוון באכילתו להעלות את הנשמות המגולגלות בתוך המאכל, ולהעלותם לשורשם, על ידי אכילתו נעשה יחוד גדול בכל העולמות, שהוא יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, היינו שמתאחדים נשמות ישראל עם הקדוש ברוך הוא, כי השכינה הקדושה שורה בתוך כל אחד ואחד מישראל, וכשאדם זוכה לאכול לשם שמים, ולהעלות צרכי גופו אל עבודת השם יתברך, נעשה יחוד גדול בין השכינה השוכן בקרבנו, לבין קודשא בריך הוא, ואלקותו יתברך מתגלה בכל העולמות, ועל ידי זה מעלה את הנשמות המגולגלות בתוך המאכלים, כי עד עכשיו לא הכירו אלקותו יתברך, ומחמת זה הוצרכו לבוא בגלגול, אבל כשאוכל לשם שמים, ומגלה להם שגם בתוקף הגשמיות שרוי אלקותו יתברך, על ידי זה יש להם תיקון ועלייה, ועל שם זה אמרו חכמינו הקדושים (אבות ג') שלשה שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה, כאלו אכלו מזבחי מתים, שנאמר (ישעיה כח), כי כל שלחנות מלאו קיא צואה בלי מקום, אבל שלשה שאכלו על שלחן אחד ואמרו עליו דברי תורה, כאלו אכלו משלחנו של מקום ברוך הוא, כי כשיושבים לאכול צריכין לדעת, שאז עוסקים בתיקון נשמות, ואם אומרים דברי תורה על השולחן, ואוכלין בקדושה ובטהרה כראוי, אזי נחשב כאילו אכלו משלחנו של מקום, וכל הנשמות יש להם עלייה, אבל אם אין נזהרין בקדושת השולחן כראוי, ואין אומרין דברי תורה על השולחן, כאילו אכלו זבחי מתים רחמנא ליצלן, כי הנשמות המגולגלות המחכים על תיקון ועלייה, נשארים כפגרים מתים, ואינם עולים לשורשם, ולכן צריכין לזהר מאד

בקדושת האכילה, ולומר דברי תורה על השולחן, כי אז יגרום תיקונים גדולים בכל העולמות, ויהיה נעשה על ידו יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה.

וזהו המבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ז'), שדייקא בשעת האכילה יכולים לקבל הארת הרצון המופלג, שישתוקק האדם אחרי השם יתברך בהשתוקקות גדול, שלא יידע מה הוא רוצה, כי דייקא בשעת האכילה, כשעוסקין בתכלית הגשמיות, אם ירים ויגביה דעתו, לקשר עצמו אל השם יתברך, ולהעלות הנשמות המגולגלות בתוך המאכלים, אזי יזכה לקבל הארת הרצון המופלג, שישתוקק גם נשמתו לעלות ולהתדבק באור העליון, ולהתייחד עמו יתברך ביחודא שלים, ובפרט כשזוכה גם לברך ברכת המזון בתוך הסידור ובכוונה גדולה, אזי גורם שעשועים גדולים בכל העולמות, כי גורם לקדש שמו יתברך בכל העולם, וכמו שאומר רביז"ל (ספר המדות אות אכילה חלק ב' סי' ג') על ידי ברכת המזון נתוודע השם יתברך בעולם, כי על ידי שמברכים בפה מלא את השם יתברך על כל החסד שחונן אותנו בכל עת, ועל שזן ומפרנס אותנו בכל יום ובכל עת ובכל שעה, על ידי זה נתוודע ונתקדש שמו יתברך בעולם, וכל הבריות באים להכירו יתברך, ולכן אשרי הזוכה לאכול בקדושה ובטהרה, ולברך ברכת המזון בשמחה ובכוונה, כי על ידי זה יגרום שעשועים גדולים בכל העולמות למעלה ולמטה, וימשיך על עצמו אור שכינת עוזו יתברך, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו בפרשת השבוע את מצות ברכת המזון, וכמו שכתוב (דברים ה') ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך על הארץ הטובה אשר נתן לך, ויש לדקדק, מה ענין "הארץ" לברכת המזון, הלא חיובת היא בכל מקום, ואינה תלויה בארץ ישראל דווקא, וכן יש להבין את דברי הבעל הטורים בפסוק זה, "ואכלת ושבעת", וסמך ליה "פן תשכח", שצריך להזכיר יום המיתה בברכת המזון, ולכן תיקנו הטוב והמטיב על הרוגי ביתר שנינתו לקבורה, עיין שם, והוא פלאי, מה שייך ענין זכירת יום המיתה במצות ברכת המזון? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הנה על ידי אכילה בקדושה, ועל ידי ברכת המזון בכוונה, נתתקנים כל הנשמות המגולגלות בתוך המאכלים, וכן נתוודע הקדוש ברוך הוא בכל העולם כולו, והנה מבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"א) שעל ידי שישראל באים בכל מקומות העולם, ומקדשים את המקום בתורה ובמצוות, על ידי זה ממשיכים קדושת ארץ ישראל למקום ההוא, וגם חוץ לארץ מתקדש בקדושת ארץ ישראל, עיין שם, נמצא שעל ידי אכילתם של ישראל בקדושה ובטהרה, ועל ידי מצות ברכת המזון, נתוודע

הקדוש ברוך הוא בעולם, וכל הארצות שיושבים שם ישראל, מתקדשים בקדושת ארץ ישראל, ולכן שפיר מזכיר הכתוב ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך "על הארץ הטובה אשר נתן לך", כי דייקא על ידי מצות ברכת המזון ממשיכים קדושת ארץ ישראל לכל העולם כולו, וכן איתא בזוהר הקדוש (תרומה קנ"ז:): שאף על פי שעתה ישראל הם בחוץ לארץ, אף על פי כן מכח זכות ארץ ישראל נמצא מזון וסיפוק לכל העולם כולו, עיין שם, ואם כן גם מבואר דברי הבעל הטורים הנ"ל, שצריכים לזכור את יום המיתה בשעת ברכת המזון, כי צריכין לזכור שבשעת האוכל עוסקים בתיקון נפשות החיים והמתים, כי הנשמות המגולגלות בתוך המאכלים מחכים על תיקון ועלייה שיאכלו בכוונה רצויה, ויברכו ברכת המזון בכוונה שלימה, ואז נתודע הקדוש ברוך הוא בכל העולמות, וקדושת ארץ ישראל מתפשט בכל העולם, ונשמות המתים מקבלים תיקון ועלייה גדולה, ולכן אשרי הזוכה לזיהר בברכת המזון כראוי, והשם יתברך יזכינו לקדושת האכילה באמת, ונזכה לגלות ולפרסם שמו יתברך בכל העולם כולו, עדי נזכה לראות בגאולתן וישועתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת עקב ה'תשס"ו

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים גוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מבעל תפילה, מעשה י"ב דף שפ"ג, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשך לספר, ויהי היום, והלכו מחנה אחת מהם עם העגלות שהולכין אחרי המחנה, (שקורין איבאז), שמוליכין אחריהם מאכל ומשתה וכיוצא, ואלו הבעלי איברים היתה בודאי אימתן מוטלת על הבריות, כי היו אנשים גדולים וגיבורים, ובודאי מי שפגע בהם נטה מהם מן הדרך, ויהי כאשר הלכו המחנה הנ"ל, בא כנגדם גבור אחד (והוא הגבור הנ"ל), שהולך עתה עמהם כנ"ל), והגבור הזה כשבא כנגד המחנה לא נטה מן הדרך, ונכנס בתוך המחנה ופיזר אותם לכאן ולכאן, ונתייראו אנשי המחנה מלפניו, והוא נכנס לתוך העגלות הנ"ל שהולכין אחרי המחנה ואכל כל מה שהיה שם,

ונפלא הדבר בעיניהם מאד מאד (על גודל גבורתו, שלא היה מתיירא מן המחנה כלל, ונכנס בתוכם ואכל כל מה שהיה על העגלות כנ"ל), ותיכף ומיד נפלו לפניו ואמרו לו: יחי המלך, כי ידעו שגבור כזה בודאי ראוי למלוך, לפי דעתם שעיקר התכלית הוא מי שהוא בעל איברים כנ"ל, ובודאי ימחול לו המלך את המלוכה, מאחר שנמצא גבור בעל איברים כזה, כי לו ראוי המלוכה, כי הנה הגבור הוא הגבור הקדוש של אנשי המלך, שכל גבורתו הוא בקדושה, לכבוש את יצרו, ולהכניע את כל הקמים נגדו, והרוצים למנוע אותו מן הקדושה, ועיקר הגבורה הוא בלב, ומי שלבו חזק ואינו מתיירא משום אדם ומשום דבר, יכול לעשות גבורות נוראות, ולכבוש המלחמות על ידי חוזק ותוקף לבו, שאינו מתיירא ורץ לתוך תוקף המלחמה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רמ"ט), וגם במלחמת היצר הוא כך, שאסור לפחד ולירא מן פחדים והיראות שמפיל עליו היצר הרע, רק לרוץ לתוך קשרי המלחמה, ולהתגבר על יצרו בכל כוחותיו, ואז יראה איך שהבעל דבר יסתלק מעליו לגמרי, וזה היה עיקר ההתפעלות של כת הגיבורים, מן הגיבור של המלך, שלא נתיירא ונתפחד מהם כלל, שהרי גם הם היו גיבורים גדולים, והוא לא פיחד מהם רק נכנס לתוך המחנה שלהם, ופיזר את כולם, וזה מה שהכניעו אותם מלפניו, ויש קבלה מהבעל שם טוב הקדוש זי"ע, שסגולה נגד רשעים, לנצח ולהכניע אותם, "לא לפחד מהם כלל", רק לעמוד בכל תוקף נגדם, ולא להראות לפניהם שום הכנעה, ואז הם מתבטלים לגמרי, וכן ראו בכל הדורות, שכל זמן שעם ישראל היו חזקים, ולא הכניעו עצמם בפני הרשעים שקמו נגדם, גדלו והצליחו מאד וגם עשו פרי, אבל תיכף ומיד שהתחילו להראות איזה הכנעה כל שהוא, התגברו הרשעים נגדם, וגרמו להם מה שגרמו, ולכן אשרי מי שעומד חזק בכל מלחמותיו, ואינו מכניע את עצמו כלל.

וכן הוה, שנתקבל (זה הגבור הנ"ל שבא כנגדם) למלך על הכת הזאת (שנחקר אצלם שעיקר הוא בעל איברים כנ"ל), והוא הוא הגבור שאנו הולכין עתה עמו לכבוש העולם, והוא אומר (היינו זה הגבור שנעשה עתה מלך עליהם), שיש לו בזה כוונה אחרת במה שהוא הולך לכבוש את העולם, כי אין כוונתו כלל לזה שיהיה העולם כבוש תחתיו, רק שיש לו כוונה אחרת בזה (כל זה הם דברי אחד מהגיבורים, שסיפר כל זה להבעל תפלה, ששאל לו איך נתחברו עם הגבור כנ"ל, השיב לו כל זה), כי בוודאי כוונת הגבור הקדוש בכל גבורותיו, רק להראות דרך הגבורה בקדושה, לכבוש את יצרו, ולהכניע את הרשעים הקמים נגד הקדושה, ולגלות כבוד שמים בעולם, ואין כוונתו בשביל עצמו כלל.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שאדם צריך להיות כל כך חזק בדיעותיו ובמלחמותיו, עד שכשיודע שכוונתו לשם שמים, לגלות שמו ומלכותו יתברך לכל באי עולם, אין לו לפחד כלל לא מבית דין של מטה ולא מבית דין של מעלה, רק להמשיך במלחמותיו במסירת נפש ממש, ולא להתפעל משום דבר כלל, כי מי שרוצה להיות מאנשי המלך, ולגלות מלכות שמים בעולם, בוודאי יקומו נגדו כל מיני מדיחים ומסיתים, הן מלמטה והן מלמעלה, ואדם צריך להיות גבור חיל נגדם, ולא להתפעל מהם כלל, והשם יתברך יזכינו לקנות מדת הגבורה בקדושה, ולהכניע את יצרנו, ולנצח כל מלחמותינו, עדי נזכה לראות בגאולתנו ובפדיון נפשינו, בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת עקב ה'תשס"ו

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' מ' המדבר מענין ארץ ישראל ומראש השנה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), מי שיודע מארץ ישראל, שטעם באמת טעם ארץ ישראל, הוא יכול להכיר באחר, אם היה אצל צדיק על ראש השנה אם לאו, ואם אותו הצדיק הוא גדול במעלה או קטן, ואם הוא צדיק אמתי אם לאו, או אם הוא בעצמו צדיק, כי טעם ארץ ישראל יכולין לצייר לפני מי שיודע טעם שכל, כי רק מי שהוא איש בור, או אפשר לו לידע זאת, אבל מי שיודע משכל, כגון לומדים שמרגישים מעט טעם השכל בפשט וקושיא כדרך הלומדים, או חכמים בחכמות אחרות, שמרגישים טעם שכל, יכולין להבין טעם ארץ ישראל, כי 'אורא דארץ ישראל מחכים' (בבא בתרא קנח.), וטעם תחכמה והשכל בודאי יקר מאד, אך עיקר מעלת קדושת ארץ ישראל הוא רק על ידי השגחת השם יתברך, ומחמת שהשם יתברך מסתכל בארץ ישראל תמיד, כמו שכתוב (דברים י"א): "תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", על ידי זה ארץ ישראל מקודשת ואוירה מחכים, ומחמת שעיני ה' בארץ ישראל, שמסתכל בה תמיד, על ידי זה 'אורא דארץ ישראל מחכים', אך מהיכן נמשך ונתעורר זאת אצל השם יתברך, דהיינו בחינת עינים להשגיח בנ"ל, זה נעשה על ידי נשמות

ישראל, שהשם יתברך מתפאר בהם, בבחינת (ישעיה מ"ט): "ישראל אשר בך אתפאר", ועל ידי ההתפארות נעשין בחינת תפילין, שנקראין פאר (סוכה ב), והתפילין הם בחינת מוחין, ונכנסין לפנים ובוקעין בעינים, ומוזה נעשה השגחת השם יתברך כביכול, שעל ידי זה נעשה קדושת ארץ ישראל, בחינת אורא דארץ ישראל מחכים, ועל שם זה נקרא ארץ ישראל, שמקבלת קדושתה, מבחינת: "ישראל אשר בך אתפאר", כנ"ל, ומי שיכול לראות זאת ההתפארות שמתפאר השם יתברך בעמו ישראל, אזי הוא מקבל בחינת פאר ומוחין מן זאת ההתפארות שרואה, ונעשין אצלו גם כן בחינת תפילין, ונכנסין לפנים ובוקעין בעינים, ואזי נעשה עיניו גם כן בבחינת עיני ה', ואזי בכל מקום שהוא מסתכל ורואה, נעשה גם כן בחינת אורא דארץ ישראל מחכים, ומי הוא זה שיוכל לראות התפארותו יתברך, מי שרואה את הצדיק האמת שהוא מקרב בני אדם לעבודתו יתברך, והוא עיקר ההתקרבות ישראל לאביהם שבשמים, נמצא שהצדיק בעצמו הוא ההתפארות שמתפאר השם יתברך בעמו, כי על ידו כל ההתקרבות וההתפארות, אזי מי שמסתכל בו, ובפרט בעת הקיבוץ בעת שמתקבצים אליו בעולם, וכיותר בראש השנה, שאז הוא הקיבוץ הגדול, אזי מי שמסתכל באמת בזה הצדיק האמיתי, הוא גם כן מקבל מן ההתפארות הזאת, ונעשין אצלו גם כן בחינת תפילין ומוחין, בחינת עיני ה', ואזי גם כן בכל מקום שהוא מסתכל נעשה גם כן בחינת ארץ ישראל וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו, כמה נקודות נפלאות בענין קדושת ארץ ישראל, ובענין ההתפארות שהקדוש ברוך הוא מתפאר עם נשמות ישראל, כי קדושת ארץ ישראל נמשך מן ההתפארות שהקדוש ברוך הוא מתפאר עם נשמות ישראל, שהם בני אברהם יצחק ויעקב, זרע ידידיו, והם חפיצי קרבתו בכל עת ובכל זמן, וזה גורם שהשם יתברך מתפאר בהם ומסתכל עליהם בעינא פקיא ובהשגחה פרטי פרטית, ומשפיע עליהם כל מיני השפעות טובות, ומחמת זה נתן להם ארץ ישראל, שהוא הארץ שבחר לו מכל הארצות, ומסר אותה להעם שבחר לו מכל העמים, ועל כן על ארץ ישראל כתיב (דברים י"א) תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, כי שם מתגלה ההשגחה עליונה ביותר, ומי שבא לארץ ישראל, וטעם באמת טעם של ארץ ישראל, הוא יודע להעריך את ההתפארות שהשם יתברך מתפאר עם נשמות ישראל, כי רואה את המתנה הנפלאה שנתן להם, והרים אותם למעלה מכל משפחות העמים, ומשגיח עליהם בהשגחה פרטי פרטית, להספיק כל צרכיהם ברוחניות ובגשמיות.

ואותו דבר נעשה תמיד על ידי גדולי הצדיקים, כי הצדיקי אמת שבדור תמיד מחפשים ומבקשים זכותים בעבור נשמות ישראל, ומתפארים לפני השם יתברך בעוצם קדושת נשמות ישראל, ואיך שהם למעלה מכל אומות העולם, וראוי לרחם עליהם ולקרנם בכל מיני קירוב, ומי שזוכה למנות בין אנשי הצדיק, הוא מקבל הארה נפלאה מן התפארות הזאת, כי הצדיק מסתכל גם עליו בעיניו הקדושים, ומוציא בו נקודות טובות, ומתפאר עמו לפני כסא הכבוד, וביותר בראש השנה בעת הקיבוץ הגדול, שאז הצדיק דן כל אחד ואחד לכף זכות, וממליץ טוב בעדו לפני כסא הכבוד, ופועל בעדו שנה טובה ומתוקה, כי ראש השנה הוא יום דינא רבא, ובו דנים את כל אחד ואחד מה יהיה עמו כל השנה, וצריכין עורך דין בקי מאד, שימליץ טוב בעדו, ויוציא אותו זכאי במשפט, ולכן נוסעים אל צדיקים על ראש השנה, ונכללים בקיבוץ הקדוש שלהם, כי על ידי זה נכללים בהתפארות שהקדוש ברוך הוא מתפאר בעמו ישראל, נמצא שכל מי שבא אל צדיק אמיתי על ראש השנה, ראוי לו להרגיש קדושת ארץ ישראל ממש, כי הצדיק מייצר אויר קדוש של ארץ ישראל במחנהו, והוא ממשיך לשם השגחת השם יתברך, ואת ההתפארות שהקדוש ברוך הוא מתפאר עם נשמות ישראל, שזהו עיקר קדושת ארץ ישראל וכנ"ל, ולכן בפסוק זו של קדושת ארץ ישראל, גם מוזכר קדושת ראש השנה, כמו שכתוב (דברים י"א) תמיד עיני ה' אלקיך בה "מראשית השנה" ועד אחרית שנה, כי קדושת ארץ ישראל וקדושת ראש השנה הם דבר אחד ממש, ואשרי הזוכה להיות נמנה בין אנשי הצדיק בראש השנה, כי אז יהיה נשפע עליו הארת מיוחדת מקדושת ארץ ישראל.

והנה מהו עיקר הלימוד זכות של הצדיקים על כל אחד ואחד מישראל, אפילו על הכי גרוע ועל הכי פחות? עיקר הלימוד זכות הוא, שהיהודי הכי גרוע הוא הרבה יותר טוב מהגוי הכי טוב, שעל שם זה מברכין בכל יום הברכה "שלא עשני גוי", כי אפילו אם איני יכול למצוא בעצמי שום נקודה טובה, אבל תהלה לאל "אני לא גוי", וכן הזהירנו רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רפ"ב וחלק ב' סי' י') שצריכין להיות תמיד בשמחה ולהרחיק העצבות והמרה שחורה, ועיקר השמחה הוא במה שזכה להיות מזרע ישראל "שלא עשני גוי" וכו', עיין שם, וכן הוא דרך הצדיקים, ללמד זכות על נשמות ישראל לפני כסא הכבוד, ולומר לפני השם יתברך, איך שיהודי נראה, הוא הרבה טוב מן הגוי הכי טוב, כי מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ, ומסביר מוהר"ג"ת ז"ל, שזה היה הסוד של עמוס הנביא, שהתחיל נבואתו (עמוס מ') הלא כבני כושיים אתם לי בני ישראל נאם ה', והדבר פלא, שידמה וישווה הנביא את נשמות ישראל לבני כושיים, שהם הירודים והפחותים שבאומות, אבל עמוס הנביא ראה שהיה אז

קיטרוג גדול בשמים על נשמות ישראל, וכל מה שרצה ללמד עליהם זכות, היו המקטרגים סותרים את דבריו, ולכן הפך דבריו ואמר, אם כן, שנשמות ישראל ירדו ונפלו כל כך, הרי הם כבני כושיים, וכמו הכי גרועים שבאומות, אבל תיכף ומיד שהשווה הנביא אותם לבני כושיים, תיכף ומיד ראו כולם בעליל, שעדיין יש הפרש גדול בין אפילו הכי גרועים מנשמות ישראל, לבין הבני כושיים, כי נשמות ישראל העמוסים מני בטן, הרבה יותר חשובים מן הטובים שבאומות, ואי אפשר לקטרג עליהם כלל, ולכן אשרי הזוכה תמיד לחפש נקודות טובות בעצמו ובנשמות ישראל, כי על ידי זה יכריע כל העולם כלו לכף זכות, ויהיה זכות הרבים תלוי בו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (דברים ט) אל תאמר בלבבך בהדוף ה' אלקיך אותם מלפניך לאמר, בצדקתי הביאני ה' לרשת את הארץ הזאת וברשעת הגוים האלה ה' מורישים מפניך, לא בצדקתך ובושר לבבך אתה בא לרשת את ארצם, כי ברשעת הגוים האלה ה' אלקיך מורישים מפניך וגו', ויש להבין מה התורה הקדושה מלמד אותנו בזה, שלא נחשוב שירושת ארץ ישראל הוא מחמת הזכויות והצדקות שלנו, רק מחמת רשעת הגוים, הלא ראוי לכל אחד למצוא בעצמו זכויות ונקודות טובות, ולהחיות עצמו עמהם, ולמה כאן בירושת ארץ ישראל, התורה מזהיר אותנו שנדע שהכל מחמת רשעת הגוים האלה? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי דייקא בירושת ארץ ישראל, ששם מתגלה ההתפארות של הקדוש ברוך הוא בנשמות ישראל, רצה התורה הקדושה שלא יהיה אפשר לשום קיטרוג לקטרג על נשמות ישראל, ולכן אם היו אומרים שזהו מחמת הזכויות והצדקות שלהם, היה אפשר למצוא בהם מומים וחסרונות ולמנוע את הטוב מהם, אבל עכשיו שיודעים שהכל מחמת רשעת הגוים האלה שהקדוש ברוך הוא מורישים מפניך, על זה אין שייך שום קיטרוג שבעולם, כי אפילו היהודי הכי גרוע, כשמעמידים אותו נגד הגוי הכי טוב, תיכף ומיד רואים את חשיבותו ומעלתו, ואיך שאי אפשר לקטרג עליו כלל, ולכן דייקא אצל ירושת ארץ ישראל, שכל קדושתה בנויה על "ישראל אשר בך אתפאר", שמה גילה התורה שתסתכלו על רשעת הגוים האלה, ואז תדעו את מעלת ישראל, ולמה רק דייקא להם שייך קדושת ארץ ישראל, והשם יתברך יזכינו להמשיך על עצמינו קדושת ארץ ישראל, ויהיו אחינו בני ישראל היושבים בארץ ישראל נשמרים מכל רשעת הגוים הרוצים לבלעו אותם חס ושלום, וזוכה לראות מהרה בגאולתן וישועתן של ישראל בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

